

Évközi 23. Vasárnap C

Melyik ember képes fölismerni Isten akaratát, és ki tudja elgondolni, mit kíván az Úr? Hisz a halandók gondolatai bizonytalanok, és terveink ingatagok. Mert a romlandó test gátolja a lelket, és a földi sátor ránehezedik a sokat tűnődő elmére. (Bölcs, 9,13-15)

Olvasmány

Bölcsesség 9,13-19

Melyik ember képes fölismerni Isten akaratát, és ki tudja elgondolni, mit kíván az Úr? Hisz a halandók gondolatai bizonytalanok, és terveink ingatagok. Mert a romlandó test gátolja a lelket, és a földi sátor ránehezedik a sokat tűnődő elmére.

Csak nagy nehezen derítjük ki, ami a földön van, és ügyel-bajjal értjük meg, ami kézenfekvő. Hát akkor az égi dolgokat ki tudná kifürkészni? Ki ismerte föl valaha is akaratodat, ha te nem adtál neki bölcsességet, és nem küldted el neki a magasból szent lelkedet? Csak így lettek simává a földön lakók útjai, s így tanulták meg az emberek, ami kedves a szemedben. Csak a bölcsesség által menekültek meg.

Szentlecke

Filemonhoz 9b-10.12-17

Szeretett Testvérem! Én, az öreg Pál most Krisztus Jézusért fogságot szenvedek. Fiamért, Onezimuszért könyörgök, akinek bilincseimben én adtam életet.

Úgy küldöm vissza hozzád, mint saját szívemet. Szerettem volna magam mellett tartani, hogy helyetted szolgáljon nekem fogságomban, amelyet az evangéliumért viselek.

Beleegyezésed nélkül azonban mégsem teszem, hogy jótéteményed ne kényszerből fakadjon, hanem önként vállald. Talán éppen azért hagyott ott egy időre, hogy egyszer s mindenkorra visszakapjad, de már nem mint szolgát, hanem többet: mint szeretett testvért. Mert nekem teljesen az, de neked még inkább: test szerint is, az Úrban is.

Ha tehát együtt érzel velem, fogadd őt úgy, mint engem.

Abban az időben: Amikor Jézust nagy népsokaság követte, ő hozzájuk fordult, és így szólt: "Aki hozzám jön, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivérét és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet az én tanítványom.

Aki tehát nem hordozza keresztjét, és nem így követ, nem lehet az én tanítványom. Ha valaki közületek tornyot akar építeni, vajon nem ül le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, hogy van-e miből befejeznie? Mert ha az alapokat lerakta, de (az építkezést) befejezni nem tudta, mindenki, aki csak látja, gúnyolni kezdi: 'Ez az ember építkezésbe fogott, de nem tudta befejezni.'

Vagy: Ha egy király hadba vonul egy másik király ellen, előbb leül és számot vet, vajon a maga tízezer katonájával szembe tud-e szállni azzal, aki hússzezerrel jön ellene? Mert ha nem, követséget küld hozzá még akkor, amikor messze jár, és békét kér tőle.

Tehát mindaz, aki közületek nem mond le mindarról, amiye van, nem lehet az én tanítványom."

Elmélkedés

A mai evangélium egy sokat mondó helyzetleírással kezdődik: hatalmas embertömeg van úton Jézussal. Számptalan ember nevezi magát kereszténynek, vagy hivatalosan annak van nyilvántartva. Elsősorban ezeknek az együtt-sodródóknak akarja megvilágítani Jézus, mit is jelent tanítványnak lenni. Vele-együtt-menni egyértelműen nem elég.

Aki Jézushoz jön és komolyan csatlakozni akar Hozzá, annak világos döntést kell hoznia. Világos döntéseket az élet minden területén: szülők, házastárs, gyerekek, testvérek ... minden emberi kapcsolatot átfogóan; a kereszt az emberi tapasztalatok kifejezése, különösképpen a fájdalom és szenvedés megtapasztalásának; a birtoklás anyagi jólétet fejez ki. Mindezekben a területeken szükség van világos elszántságra és egyértelműségre. Jézust követve végül is nem zárkozhatunk el a megkülönböztetés és elhatározás elől, nem térhetünk ki következményeik elől, ahogy emberi természetünk kívánná. Aki jobban szereti nyugalmát, mint az embertársaival való szembesülést, aki először a pénztárcája fenekére néz és csak aztán az ínséget szenvedő felebarátjára, aki saját igéneit és jogait előbbre helyezi mások szükségleteinél, nevezheti-e magát valóban kereszténynek? Jézus két példát mutat arra, hogy nem szabad vakon, pillanatnyi lelkesedés hevületében hozni döntéseket és következtetéseket. A toronyépítőnek éppúgy, mint a királynak először le kell ülnie és meg kell fontolnia, milyen következményei lesznek cselekedetének és hogy képes lesz-e ezeket a következményeket elviselni. Ugyanúgy nekünk is tudnunk kell, milyen következményei lehetnek cselekedeteinknek és életutunkat alakító elhatározásainknak, mindeközben valódi és igaz döntéseinknek imádságos, elmélkedő, megkülönböztető és indifferens magatartásból kell fakadniuk. Az ilyen magatartás csak akkor lehetséges, ha készek vagyunk eltávolodni legfőként mindattól, ami fogva tart, gátol, akadályoz ... a hatalomtól, pénztől, karriertől, kapcsolatoktól, amelyek fogságban tartanak. Ezek közül semmi sem határozza meg értékünket. Csak Krisztus az, Aki irányt és értéket adhat életünknek.